

prima instanță: Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău
Judecător: R. Pascari
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: A. Panov, A. Pahopol, A. Minciuna

ÎNCHEIERE

12 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Nicolae Craiu și Oleg Sternioală

examinând admisibilitatea cererii de recurs declarate de către Ministerul Justiției al Republicii Moldova,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Întreprinderea „Farmacia Tehmedfarm” S.R.L., în proces de lichidare, împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenienții accesorii Anati Snejana, executorul judecătoresc Zaharescu Olga și Consiliul Coordonator al Audiovizualului din Republica Moldova, privind constatarea încălcării dreptului la executare în termen rezonabil, repararea prejudiciului material, încasarea veniturii ratat și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2016, prin care a fost respins apelul formulat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și admis apelul declarat de „Farmacia Tehmedfarm” S.R.L., în proces de lichidare, fiind casată hotărârea Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău din 23 septembrie 2016, în partea respingerii cerințelor ce țin de încasarea veniturii ratat și cheltuielilor de judecată, cu emiterea unei noi hotărâri pe aceste capete de cerere, de admitere a acțiunii,-

c o n s t a t ă:

La 06 aprilie 2016, Întreprinderea „Farmacia Tehmedfarm” S.R.L., în proces de lichidare, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, privind constatarea încălcării dreptului la executare în termen rezonabil, repararea prejudiciului material, încasarea veniturii ratat și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, în baza contractului de vânzare – cumpărare nr. I – 3942 din 7 decembrie 1995, a dobândit dreptul de proprietate asupra încăperii din clădirea cu adresa str. Vlaicu Pârcălab, 46 (str. V. Micle, 11), cu suprafața totală de 197,6 m², fiind înregistrat la Oficiul Cadastral Teritorial cu nr. 01 – 161737. Încăperile sunt amplasate la două etaje. Ulterior, prin Hotărârea Guvernului nr. 1469 din 24 decembrie 2007, au fost transmise în gestiunea Consiliului Coordonator al Audiovizualului trei încăperi cu suprafața de 31,4 m², aflate în proprietatea întreprinderii și fără a ține cont de aspectele legale a dreptului de proprietate. Așadar, au fost preluate abuziv o încăpere cu suprafața de 13 m²; 2,4 m² din coridor și 16 m².

În același context, Întreprinderea „Farmacia Tehmedfarm” S.R.L., în proces de lichidare, a precizat că, la etapa înregistrării dreptului de referință în registrul cadastral după Consiliu, ultimul a fost informat despre violarea dreptului de proprietate asupra imobilului aflat în proprietatea celui dintâi. Cu toate acestea, Consiliul Coordonator al Audiovizualului a intrat abuziv în posesia încăperilor cu suprafața de 31,4 m², operând modificări esențiale a structurii și planificării încăperii. Prin urmare, a fost blocat accesul angajaților farmaciei la încăperi și potențialilor clienți.

În continuare, reclamantul a arătat că a depus acțiune în judecată pentru apărarea intereselor legitime de proprietate. Astfel, prin hotărârea Judecătorei Economice de Circumscripție din 16 iunie 2010, a fost constatat dreptul de proprietate al acestuia în privința încăperilor cu suprafața totală de 31,4 m², amplasate în mun. Chișinău, str. Vlaicu Pârcălab, 46 și a fost dispusă revendicarea lor de la Consiliul Coordonator al Audiovizualului, cu restabilirea dreptului de servitute pentru folosirea bunurilor. Această hotărârea judecătorească a devenit executorie prin decizia Curții de Apel Economice din 16 decembrie 2010 și a rămas irevocabilă prin decizia Curții Supreme de Justiție din 11 mai 2011.

Astfel, Întreprinderea „Farmacia Tehmedfarm” S.R.L., în proces de lichidare, a evidențiat că proprietățile sale cu suprafața de 31,4 m² rămân, până în prezent, în posesia și folosința Consiliului Coordonator al Audiovizualului din Republica Moldova. Totodată, după intentarea procedurii de executare silită, executorul judecătoresc Anati Snejana a informat despre eschivarea debitorului de a se conforma unei decizii judecătorești. În plus, debitorul a fost atras la răspundere contravențională.

În atare situație, reclamantul a apreciat că i-a fost încălcat dreptul la executarea hotărârii judecătorești în termen rezonabil, iar această încălcare durează 5 ani și 9 luni. Din aceste considerente, aceste impedimente au influențat capacitatea economică a întreprinderii reclamante, fiind cauzate prejudicii de ordin material, manifestate prin imposibilitatea de a-și desfășura o activitate economică adecvată,

pentru că nu a fost respectat dreptul de servitute și a fost imposibil de a folosi bunurile, proprietatea sa cu suprafața de 31,4 m². Mai mult, conform actelor de constituire a societății reclamante, una din activitățile de bază ale acesteia este locațiunea imobilului din str. V. Pîrcălab, 46, mun. Chișinău.

Circumstanțele prezentate de reclamant, l-au îndreptățit să ceară încasarea venitului ratat în cuantum de 328 202 lei, întrucât i-a fost blocat accesul principal în imobil, ceea ce a influențat asupra capacității economice, finalizându-se cu dizolvarea persoanei juridice. În esență, nu s-a putut folosi de bunul său timp de 69 luni.

Suplimentar, Întreprinderea „Farmacia Tehmedfarm” S.R.L., în proces de lichidare, a susținut că i-a fost cauzat un prejudiciu material în cuantum de 662 728,8 lei, care a fost obținut prin înmulțirea suprafeței de 31,4 m² la costul unui metru pătrat, stabilit prin Raportul de evaluare a bunului imobil.

Solicită Întreprinderea „Farmacia Tehmedfarm” S.R.L., în proces de lichidare, constatarea faptului încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești irevocabile, repararea prejudiciului material în mărime de 662 728,80 lei, încasarea venitului ratat în mărime de 328 202 lei și compensarea cheltuielilor aferente pentru serviciile juridice contractate în cuantum de 12 500 lei.

Prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 7 aprilie 2016, a fost introdus în calitate de intervenient accesoriu Anati Snejana (vol. I; f. d. 52).

La 12 mai 2016, a fost atras în proces în calitate de intervenient accesoriu, Consiliul Coordonator al Audiovizualului, iar, la 8 iulie 2016, a fost introdus în calitate de intervenient accesoriu executorul judecătorec Zaharescu Olga (vol. I; f. d. 60, 132 – 133).

Pe parcursul examinării cauzei, pârâtul Ministerului Justiției al Republicii Moldova și Consiliul Coordonator al Audiovizualului din Republica Moldova au depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care au cerut respingerea acțiunii ca neîntemeiată (vol. I, f. d. 72 – 77, 121 - 125).

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 23 septembrie 2016, a fost admisă parțial acțiunea, fiind constatată încălcarea dreptului de executare în termen rezonabil a hotărârii Judecătoriei Economice de Circumscripție din 16 iunie 2010.

În rest, pretențiile cu privire la repararea prejudiciului material, încasarea venitului ratat și compensarea cheltuielilor de judecată, formulate de Întreprinderea „Farmacia Tehmedfarm” S.R.L., în proces de lichidare, au fost respinse ca neîntemeiate. (vol. I; f. d. 181, 186 – 197)

Pentru a hotărî astfel, instanța de judecată a constatat, în favoarea Întreprinderii „Farmacia Tehmedfarm” S.R.L., în proces de lichidare, încălcarea dreptului de executare în termen rezonabil a hotărârii Judecătoriei Economice de Circumscripție din 16 iunie 2010.

Totodată, instanța de fond a stabilit că debitorul a întreprins măsuri de executare și a făcut încercări de a tranșa litigiul în vederea executării hotărârii judecătorești. Iar, în situația în care reclamantul a ignorat propunerea de vânzare a încăperilor din litigiu, ultimul nu poate invoca suportarea prejudiciului material în mărime de 662 728,8 lei. În plus, această pretenție nu poate fi îndreptată împotriva statutului, atât timp cât Consiliul Coordonator al Audiovizualului este o autoritate publică autonomă, are statut de persoană juridică de drept public cu toate atributele unei astfel de persoane (vol. I, f. d. 195).

În final, prima instanța a pus la îndoială suportarea de către reclamant a venitului ratat, în situația în care acesta nu a activat și era în proces de lichidare. Or pretențiile cu privire la prejudiciul material trebuie să fie convingătoare și nu speculative, cu riscul aplicării celei mai puțin convenabile metode pentru reclamant (vol. I, f. d. 196).

În drept, hotărârea judecătorească a fost întemeiată pe art. 2 alin. (1), 5 alin. (1) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011, privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2016, a fost respins apelul formulat de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și admis apelul declarat de „Farmacia Tehmedfarm” S.R.L., în proces de lichidare, fiind casată hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 23 septembrie 2016, în partea respingerii capetelor de cerere cu privire la încasarea venitului ratat și compensarea cheltuielilor de judecată, cu emiterea unei noi hotărâri în această parte, de admitere integrală a acțiunii.

Astfel, a fost încasată din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul Întreprinderea „Farmacia Tehmedfarm” S.R.L., în proces de lichidare, a sumei de 328 202 lei, cu titlu de venit ratat pentru perioada neexecutării 2010 – 2016 a hotărârii Judecătoriei Economice din 16 iunie 2016 și suma de 12 500 lei, cheltuielile pentru asistență juridică, iar în total suma de 340 702 lei.

În rest, a fost menținută hotărârea primei instanțe (vol. II; f. d. 18 – 26).

La adoptarea soluției, instanța de apel a reținut ca valide constatările instanței de fond în partea constatării încălcării dreptului de executare în termen rezonabil a hotărârii Judecătoriei Economice de Circumscripție din 16 iunie 2010 și a prejudiciul material în mărime de 662 728,8 lei.

Spre deosebire de instanța de fond, Colegiul civil al Curții de Apel Chișinău a considerat că Întreprinderea „Farmacia Tehmedfarm” S.R.L., în proces de lichidare, nu a avut posibilitatea de a se folosi de bunul său, aflat în proprietate, într-un interval de timp de circa 69 luni, ceea ce a condus la ratarea de către ultimul a unui venit în

valoare de 328 202 lei, pentru perioada neexecutării hotărâri judecătorești (vol. II, f. d. 25 – 26).

Cu privire la compensarea cheltuielilor de judecată, instanța de apel a apreciat anexă nr. 3 la contractul de prestare a serviciilor juridice nr. 1 din 17 iulie 2016, în calitate de probă, care confirmă achitarea sumei de 12 500 lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică (vol. II, f. d. 26).

Pentru a pronunța această decizie, instanța de apel s-a călăuzit de art. 2 alin. (1), 5 alin. (1) din Legea nr. 87 din 21 aprilie 2011, privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești.

La 11 ianuarie 2017, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei integrale din 16 decembrie 2016 (vol. II; f. d. 27).

La 8 februarie 2017, Ministerul Justiției al Republicii Moldova a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel din 16 decembrie 2016, solicitând casarea acesteia și a hotărârii Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 23 septembrie 2016, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a afirmat că o întârziere în executarea unei hotărâri judecătorești poate fi justificată în anumite circumstanțe. Circumstanțele respective au fost enumerate detaliat și prezentate atât la examinarea cauzei în instanța de fond, cât și în instanța de apel, fapte ce reflectă că debitorul și organul de executare a întreprins acțiuni efective pentru executarea documentului.

Totodată, în favoarea opiniei sale, Ministerul Justiției a susținut că intimatul nu a reacționat la propunerile înaintate de către debitor, privind soluționarea chestiunii referitoare la executare în alt mod.

Un alt argument al acestuia constă în faptul că unica încăpere litigioasă este de 13 m² de la etajul doi, care a fost demontată și nu mai poate fi construită din cauza inexistenței autorizațiilor organelor competente. Mai mult, această încăpere a fost demolată înaintea pronunțării deciziei, prin care s-a hotărât revendicarea acesteia de la Consiliul Coordonator al Audiovizualului. Astfel, debitorul este în imposibilitate de a retroceda încăperea respectivă și aceasta nu constituie o neexecutare intenționată după cum afirmă intimatul.

Recurentul a precizat că venitul ratat încasat de instanța de apel în cuantum de 328 202 lei poate fi apreciat ca fiind o speculație cu privire la un venit, care ar putea fi posibil obținut și acesta nu atinge un anumit grad de certitudine, constituind mai mult o anticipare.

La 16 martie 2017, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs participanților la proces, informându-i că referința se depune în termen de o lună de la data primirii

scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (vol. II, f. d. 40).

La 28 martie 2017, intimatul Consiliul Coordonator al Audiovizualului a depus o referință în întâmpinarea recursului, fiind de acord cu argumentele invocate de Ministerul Justiție al Republicii Moldova, solicitând, totodată, casarea deciziei instanței de apel din 16 decembrie 2016 și a hotărârii instanței de fond din 23 septembrie 2016, cu pronunțarea unei hotărâri de respingere a acțiunii (vol. II, f. d. 42 – 44)

La 13 aprilie 2017, Întreprinderea „Farmacia Tehmedfarm” S.R.L., în proces de lichidare, a avansat o referință, prin care a cerut declararea inadmisibilă sau, după caz, respingerea ca neîntemeiată a cererii de recurs (vol. II, f. d. 46 – 50).

Prin încheierea Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție din 26 aprilie 2017, a fost ridicată de la examinarea în ordine de recurs prezenta cauză civilă și remisă la Curtea de Apel Chișinău pentru corectarea greșelii (vol. II, f. d. 52 – 55).

La 25 mai 2017, Curtea de Apel Chișinău a corectat greșeala mecanică admisă în partea motivantă și în dispozitivul deciziei din 16 decembrie 2016, prin înlocuirea sintagmei „hotărârea Judecătoriei Economice de Circumscripție Chișinău din 16 iunie 2016” cu sintagma „hotărârea Judecătoriei Economice de Circumscripție din 16 iunie 2010” (vol. II, f. d. 60 – 61).

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Ministerul Justiției al Republicii Moldova este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Procura nr. 141 din 9 iunie 2016 dovedește faptul că Sorin Olaru a fost împuternicit în mod legal să atace hotărârea judecătorească și să reprezinte interesele Ministerului Justiției, care era în drept să declare prezentul recurs (vol. II, f. d. 37), fiind respectate dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă, iar materialele cauzei confirmă că cererea nu a fost examinată anterior.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Având în vedere dispozițiile de drept enunțate, instanța de recurs constată că recursul declarat de Ministerul Justiției la 8 februarie 2017 este depus în termen.

Din considerentele prezentate mai sus, instanța conchide că cererea de recurs nu a întrunit condițiile de inadmisibilitate prevăzute de art. 433 lit. b), c), d) din

Codul de procedură civilă, fiind necesar, finalmente, de a examina argumentele susținute în recurs prin prisma art. 433 lit. a).

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, precum și având în vedere pozițiile formulate în referințe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, dar și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, de exemplu, *Kukkonen v. Finlanda (nr. 2)*, ibidem, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, ibidem, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și buneii-administrații a justiției (*a se vedea*, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către Ministerul Justiției al Republicii Moldova este formulată în baza art. 432 alin. (2) lit. c) și alin. (4) din Codul de procedură civilă, așa cum prevede art. 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

Complețul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei.

Din analiza conținutului cererii de recurs, reiese în mod cert că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat, în special în partea ce ține de constatările instanței cu privire la încălcării dreptului de executare în termen rezonabil a hotărârii Judecătorei Economice de Circumscripție din 16 iunie 2010 și a prejudiciul material în mărime de 662 728,8 lei. În plus, Ministerul Justiției nu a demonstrat și nu a arătat motivele nelegalității hotărârii instanței de apel în privința admiterii capătului de cerere referitor la încasarea venitului ratat, ci se mulțumește să afirme abstract că suma încasată constituie o anticipare.

În baza celor prezentate, completul Colegiului consideră că Ministerul Justiției al Republicii Moldova nu a adus suficiente argumente cu privire încălcările comise de instanța de apel, pe care le-ar fi considerat esențiale și ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze/modifice hotărârea judecătorească contestată. Prin urmare, temeiurile invocate nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, *ibidem*, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, *ibidem*, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurentul Ministerul Justiției al Republicii Moldova a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie pe fond și a avut posibilitatea de a fi audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, *ibidem*, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate a normelor de drept material sau procedural din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară.

Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. Deci, conjunctură stabilită mai sus confirmă că există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit, iar, în viziunea instanței, însăși esența dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite *supra*, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Ministerul Justiției al Republicii Moldova nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Ministerul Justiției al Republicii Moldova.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală